

[Ebba Strange.]

kriminalforsorgen, de, der arbejder dér, de, der prøver at følge intentionerne op i den lovgivning, som folketetinget har vedtaget, dels mod dem, der er indsat, dem, der er underlagt kriminalforsorgen. Dette foruroliger befolkningen. Dette øger utrygheden og usikkerheden hos almindelige mennesker, og dermed kan det være med til at fremme en negativ indstilling, både over for de mennesker, der er underlagt forsorg, og over for de humaniseringsbestrebelse, der er iværksat.

Utrygheden, usikkerheden i befolkningen er naturligvis ikke kun skabt af de her nævnte ting. En utryghed og en usikkerhed i befolkningen bliver forstærket, når vi er i en periode med arbejdsløshed og økonomisk krise. Hvis dette forslag kan være med til bare i nogen grad at dæmpe utrygheden og usikkerheden, så synes jeg, det er godt, og det tror jeg for så vidt det kan. Jeg tror, at det kan dæmpe lidt, hvis mennesker ved, at de er berettigede til at få erstatning i tilfælde af, at de skulle blive udsat for en voldsforbrydelse.

Vi ved jo, og det er også fremhævet både i betænkningen og i bemærkningerne til lovforslaget, at selv om der kan fremsættes erstatningskrav over for voldsforbryderen, så vil det i mange tilfælde dreje sig om mennesker, der ikke er i stand til at udrede denne erstatning.

Vi anser også de intentioner, der ligger i lovforslaget, for at være en retfærdighedshandling over for de mennesker, der bliver ramt af forbrydelserne.

Både fordi det er en retfærdighedshandling, og fordi vi ønsker en fortsat udvidet forståelse for, at be'ingelsen for, at strafafsonere skal få lejlighed til at resocialiseres, er, at de får mulighed for at færdes uden for anstalterne, ønsker vi at støtte det foreliggende lovforslag.

Der er mange enkeltheder i det, som vi kommer til at drøfte i udvalget, og jeg skal bruge det sidste minut til lige at kommentere et par af dem. Jeg finder selv, at ministeren har fundet en hensigtsmæssig form, og ministeren har jo da også i høj grad fulgt udvalgsbetænkningen.

Jeg finder, det er rimeligt, i hvert fald som en overgangsordning og måske også i fremtiden, at operere med et billighedskrav i stedet for med et retskrav. Jeg finder selv,

at det er mange forskellige nuancer, der skal tages hensyn til, når erstatningsstørrelsen skal udmåles, og når der skal tages stilling til erstatningen i det hele taget; så at vi i hvert fald skal have en periode med et billighedskrav, det er jeg enig med både udvalget og ministeren i.

Jeg har også kunnet tilslutte mig de tanker om det særlige nævn, der skal træffe afgørelserne, også fordi det jo i mange tilfælde er sociale situationer, vi er ude i, og der er foreslået en socialt sagkyndig med sæde i nævnet.

Så er der spørgsmålet om forholdet mellem erstatningen og den skadelidtes økonomiske og forsikringsmæssige forhold. Dér er min principielle indstilling nok den, at til en vis grad skal man selvfølgelig vurdere de økonomiske forhold, men man må for alt i verden ikke være smålig. Man må have en fornemmelse af, at uanset om jeg i øvrigt har lidt på bankbogen, og uanset om jeg i øvrigt har en forsikring, så er jeg altså berettiget til erstatning, i det tilfælde jeg bliver udsat for vold af den her omtalte karakter.

Jeg synes også, afsnittet om tingsskade, forvoldt af folk, der er underlagt børne- og ungdomsforsorg eller fængslet eller tilbageholdt på sindssygehospitalerne, er en meget vigtig ting. Jeg tror, at det — ligesom jeg pegede på det i min indledning — vil kunne berolige mange af de mennesker, der bor i nærheden af disse institutioner, og derved måske også være med til at skabe en større forståelse for det, vi fra mit partis side har peget på i anden anledning, nemlig at institutionerne skal spredes og ligge derude, hvor befolkningen bor.

Poul H. Møller (KrF):

Dette lovforslag vil givet udfylde et alvorligt savn i vort i øvrigt humane samfund. En manglende lovgivning på dette område har bevirket megen uretfærdighed og i visse tilfælde tragedier, der har ændret totalt på menneskers levevilkår. I et retssamfund må det forekomme helt uretfærdigt, når et sagsløst offer, f. eks. for en voldsmand, ikke har mulighed for at få erstatning for svie og smerte, for udgifter i øvrigt påført den pågældende ved overfald, endsige i tilfælde af invaliditet. Nødvendigheden af denne lovgivning er netop understreget i tilfældet fra december 1975, som hr.